

РЕШЕНИЕ

№ 1891

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 18.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5055** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] електронен адрес:[електронна поща], чрез С. Д. М., в качеството на управител срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22222518003257-091-001 от 05.12.2018г., издаден от Л. К. К.–орган,възложил ревизията и Н. В. К. – ръководител на ревизията, потвърден с решение №317/01.03.2019г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С..

В жалбата се навеждат доводи,че РА е незаконосъобразен и необоснован. Оспорват се фактическите констатации в ревизионния доклад,РА и решението на директора на Дирекция ОДОП.Счита, че не са налице материалноправните предпоставки за ангажиране на отговорността на дружеството по реда на чл. 177 ЗДДС.

Жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява в открити съдебни заседания от адв.С.,които поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски.Представя списък на разноските по чл. 80 ГПК (л. 207-209).

Ответникът - директорът на Дирекция ОДОП – С.,чрез процесуалния си представител юрисконсулт М.,счита жалбата за неоснователна и недоказана.Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, уведомена, не изразява становище по основателността на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22222518003257-020-001 от 06.06.2018 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за ангажиране на отговорност по реда на чл. 177 от ЗДДС във връзка с доставки по фактури №[ЕГН] от 04.09.2015 г., №[ЕГН] от 08.09.2015 г., №[ЕГН] от 15.09.2015 г., №[ЕГН] от 23.09.2015 г., №[ЕГН] от 30.09.2015 г., №[ЕГН] от 30.11.2015 г. и №[ЕГН] от 02.12.2015 г., издадени от [фирма] за данъчните периоди от 01.09.2015 г. до 30.09.2015 г., от 01.11.2015 г. до 30.11.2015 г. и от 01.12.2015 г. до 31.12.2015 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 18.06.2018г.ЗВР е издадена от Л. К. К., на длъжност началник отдел „Ревизии и проверки“ в дирекция СДО при ТД на НАП С., оправомощена на основание 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-5 от 03.01.2017 г. на директора на ТД на НАП С. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22222518003257-092-001 от 02.10.2018г., връчен електронно на 08.10.2018г. Задълженото лице е подало писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК. Ревизията приключва с Ревизионен акт №Р-22222518003257-091-001 от 05.12.2018г., издаден от Л. К. К., на длъжност началник отдел „Ревизии и проверки“ в дирекция СДО при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Н. В. К., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

Основен предмет на дейност на дружеството е извършване на транспортни услуги. Установено е, че за данъчните периоди м. 09.2015 г., м. 11.2015 г. и м. 12.2015 г. в подадените от жалбоподателя дневници за покупки и справки-декларации /СД/ по ЗДДС са включени следните фактури, издадени от [фирма]: 1. фактура №[ЕГН]/04.09.2015 г., данъчна основа /ДО/ - 27 500,00 лв., начислен данък върху добавената стойност /ДДС/ - 5 500,00 лв., предмет на доставката - „Аванс за доставка на полуремарке“; 2. фактура №[ЕГН]/08.09.2015 г. с предмет на доставката „Продажба на полуремарке Spitzer SF 2734 2 P, C5826EM“. Стойността на доставката е 58 674,00 лв., от която е приспаднал аванс в размер на 27 500,00 лв. по фактура №[ЕГН] от 04.09.2015 г., в резултат на което е формирана данъчна основа в размер 31 174,00 лв. /58 674,00–27 500,00/ и начислен ДДС-6234,80 лв.; 3. фактура №[ЕГН]/15.09.2015 г. с предмет на доставката: „Аванс за доставка на товарен автомобил марка Рено П. с рама №VF624ГРА[ЕИК] и № на двигател 129586 и рег. [рег.номер на МПС]“, стойност 26 666,67 лв.; „Аванс за доставка на товарен автомобил марка Рено П. 24ГРА3 с рама №[банкова сметка] и № на двигател ВХ11111210 и рег. [рег.номер на МПС]“, стойност 26 666,67 лв.; „Аванс за доставка на товарен автомобил марка Рено П. с рама №VF624ГРА[ЕИК] и № на двигател ВХ11128022 и рег. [рег.номер на МПС]“, стойност 26 666,67 лв. Данъчната основа по фактурата е 80 000,00 лв. и начислен ДДС в размер на 16 000,00 лв.; 4. фактура №[ЕГН]/23.09.2015 г. с предмет на доставката: „Продажба на товарен автомобил марка Рено П. с рама №[банкова сметка], № на двигател 129586 и рег. [рег.номер на МПС]“, стойност 40 000,00 лв.; „Продажба на

товарен автомобил марка Рено П. 24ГРАЗ с рама №[банкова сметка], № на двигател VXI1111210 и рег. [рег.номер на МПС] “, стойност 40 000,00 лв.; „Продажба на товарен автомобил марка Рено П. с рама №[банкова сметка], № на двигател VXI1128022 и рег. [рег.номер на МПС] “, стойност 40 000,00 лв. Общата стойност на трите превозни средства е 120 000,00 лв. и след приспадане на аванс в размер на 80 000,00 лв. по фактура №[ЕГН]/15.09.2015 г., е определена ДО в размер на 40 000,00 лв. и числен ДДС в размер на 8 000,00 лв.; 5. фактура №[ЕГН]/30.09.2015 г. с предмет на доставката: „Аванс за доставка на седлови влекач“ на стойност 80 000,01 лв.; „Аванс за доставка на полуремарке“ на стойност 43 333,32 лв. Данъчната основа по фактурата е 123 333,33 лв. и начислен ДДС в размер на 24 666,67 лв.; 6. фактура №[ЕГН]/30.11.2015 г. с предмет на доставката „Аванс за доставка на седлови влекач“, ДО - 45 833,33 лв., начислен ДДС - 9 166,67 лв. 7. фактура №[ЕГН]/02.12.2015 г. с предмет на доставката: „Продажба на полуремарке С. СФ 2734 2 П с рама WD9SF273460S11108, рег. номер С6811ЕМ“, стойност 54 000,00 лв.; „Продажба на полуремарке С. СФ 2734 2 П с рама WD9SF273460S11114 рег. номер С5985ЕМ“, стойност 54 000,00 лв. Общата стойност на превозните средства е 108 000,00 лв. Приспадат е аванс от фактура №[ЕГН] от 30.09.2015 г. в размер на 33 333,33 лв. и по фактура №[ЕГН] от 30.11.2015 г. - 45 833,33 лв., при което е определена ДО в размер на 28 833,34 лв. и начислен ДДС в размер на 5 766,67 лв. В хода на ревизията на ревизираното лице са връчени Искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22222518003257-040-001 от 22.06.2018 г., №Р-22222518003257-040-002/02.07.2018 г. и №Р-22222518003257-040-003 от 08.08.2018г. За целите на ревизията, на основание чл. 45 от ДОПК е инициирана насрещна проверка на [фирма], резултатите от която са отразени в Протокол за извършена насрещна проверка /ПИНП/ №П-22220318119944-141-001 от 22.08.2018 г. На проверяваното лице е връчено ИПДПОЗЛ №П-22220318119944-040-001 от 02.07.2018 г., в отговор на което са представени документи, описани на стр. 10 – 17 от РД. Представени са процесните фактури, договори към тях и банкови документи за извършени преводи от [фирма] към доставчика. За целите на ревизия, с Протокол №1100140/07.07.2018 г. са приобщени РД №Р-22220316000850-092-001 от 15.07.2016 г. и Ревизионен акт №Р-22220316000850-091-001/12.09.2016г., издадени за резултатите от извършена на [фирма] ревизия по ЗДДС за данъчните периоди от 01.05.2015 г. до 31.12.2015 г. В хода на ревизия, с цел определяне на пазарната цена на МПС и ремаркета към момента на тяхната продажба, са възложени две съдебно-оценителни експертизи. Във връзка с депозираното от страна на ревизираното лице възражение срещу заключението на вещото лице по първата експертиза на основание чл. 60 от ДОПК е възложена нова експертиза със следния предмет и задачи: Определяне на пазарната цена на дълготрайни материални активи – МПС по списък, към момента на тяхната продажба, съгласно представени фактури, договори, както и извършване на оглед касаещи продажба на МПС от [фирма] на [фирма]. В заключението е посочено, че пазарните цени към датите на продажбите се различават съществено от цените на процесните доставки, като констатираните отклонения са в следните размери: - за полуремарке Spitzer SP 2734/2 Р с рег. [рег.номер на МПС] – 42 %; - за товарен автомобил Рено П. с рег. [рег.номер на МПС] – 36 %; - за товарен автомобил Рено П. с рег. [рег.номер на МПС] – 36 %; - за товарен автомобил Рено П. с рег. [рег.номер на МПС] – 38 %; - за товарен автомобил Рено П. с рег. [рег.номер на МПС] – 49 %; - за полуремарке KRONE

SDP 27 с рег. [рег.номер на МПС] – 68 %; - за полуремарке Spitzer SP 2734/2 P с рег. [рег.номер на МПС] – 37 %;- за полуремарке Spitzer SP 2734/2 P с рег. [рег.номер на МПС] – 37 %.Предвид резултатите от втората експертиза, органите по приходите са формирали извод, че цената по облагаемите доставки, между [фирма] и [фирма] се отличава съществено от пазарната цена по смисъла на §1, т. 8 от ДР на ДОПК.ОП са отбелязали, че приспаднатият данъчен кредит за отделните периоди е свързан пряко с дължимия и невнесен данък от страна на [фирма] като е посочено в РА,че облагаемата доставка /в конкретния случай фактурираните покупки на влекачи с рег. [рег.номер на МПС] ; [рег.номер на МПС] ; [рег.номер на МПС] ; [рег.номер на МПС] и полуремаркта с рег. [рег.номер на МПС] ; [рег.номер на МПС] ; [рег.номер на МПС] ; [рег.номер на МПС] и [рег.номер на МПС] /, по която данъкът не е внесен от [фирма] е идентична с тази, по която е ползвано и правото на данъчен кредит от [фирма].В заключение е прието, че е изпълнен фактическият състав, предвиден в разпоредбата на чл. 177, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 177, ал. 3 от ЗДДС. Доколкото е установено, че [фирма] не разполага с никакво имущество и установените с РА №P-22220316000850-091-001/12.09.2016 г. задължения са несъбираеми, на основание чл. 177, ал. 1, във връзка с чл. 177, ал. 6 от ЗДДС, на [фирма] е вменена отговорност за задълженията на [фирма] до размера на ползвания от жалбоподателя данъчен кредит, а именно: за м. 09.2015 г. – 22 463,55 лв. /при дължим по РА данък в същия размер/; за м. 11.2015 г. – 9 166,67 лв. /при дължим по РА данък в размер на 20 423,84 лв./; за м. 12.2015 г. – 5 766,67 лв. /при дължим по РА данък в размер на 9 007,36 лв./ . Дължимите лихви са общо в размер на 11 227,28 лв. С жалба вх. № 2553-06-2061/27.12.2018 г. РА е оспорен по административен ред. С решение № 317/01.03.2019 г. на директора на Дирекция ОДОП, издаденият РА е потвърден.

От изслушана и приета като доказателство, без оспорване от страните, съдебно-счетоводна експертиза, която съдът кредитира (л. 197 и сл.), се установява следното:“Фактурираните услуги нямат връзка с МПС и полуремаркета ,които са предмет на продажба по издадените фактури от [фирма] с получател [фирма]“ по повод установените данъчните задължения по ЗДДС на [фирма],за периоди съответно 09.2015г.,11.2015г. и 12.2015г.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима и в срок.Решението на директора на ОДОП е връчено на 07.03.2020г.,жалбата е депозирана на 21.03.2020г.Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност, след провеждане на производство по обжалването му по административен ред.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Процесното ревизионно производство (видно от съдържанието на ЗВР) е с предмет -

отговорност за ДДС по доставки, извършени от [фирма] в периода м.09.2015 г. м.11.2015г.и м.12.2015г. , т.е. за отговорност на жалбоподателя по реда на чл. 177 ЗДДС.За разликата от общото ревизионно производство, реализирането на отговорност по [чл. 177 ЗДДС](#) има някои особености. Пример за това е [чл. 113, ал. 1 ДОПК](#), съгласно който в заповедта за възлагане на ревизия се включват видовете ревизирани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски. От друга страна, особеният ред на [чл. 177 ЗДДС](#) изисква при посочване на този реквизит от заповедта за възлагане на ревизия, да се отбележи и че се установява отговорност по [чл. 177 ЗДДС](#) за задълженията на конкретен доставчик. Ревизираният период е периодът, в който спрямо получателя е осъществена доставката и данъкът е станал изискуем. Следователно дори спрямо отговорното лице да е извършена ревизия за този период, това не е пречка да се извърши втора ревизия, защото втората се има да предмет установяване на отговорност по [чл. 177 ЗДДС](#), а не установяване на собствени на дружеството задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски. РА №Р-22222518003257-091-001 от 05.12.2018 г., издаден от Л. К. К., на длъжност началник отдел „Ревизии“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Н. В. К., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С.– ръководител на ревизията, определена поименно и функционално в заповед. РА е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, видно от представените от ответника преки доказателства по чл. 184, ал. 1 ГПК – удостоверения по чл. 24 ЗЕДЕП, възпроизведени на хартиен носител (л. 110-147).Спазена е предписаната от чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по образца по чл. 120, ал. 3 ДОПК с всички задължителни реквизити по чл. 120, ал. 1, пр. 2, т. 1–8 ДОПК, включително мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна ангажирането на отговорността на [фирма] по чл. 177 ЗДДС за задължения в размер на 48 624,17 лв., в това число 37 396,89 лв. главница и 11 227,28 лв. лихви за забава. Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така конкретизирани чрез тези по приложения към него РД № Ревизионен доклад /РД/ №Р-22222518003257-092-001 от 02.10.2018 г., съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 ДОПК неразделна негова част.Ревизионното производство е проведено без допуснати съществени процесуални нарушения. Образувано е съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК с издаването на ЗВР от Л. К. К., на длъжност началник отдел „Ревизии и проверки“ в дирекция СДО при ТД на НАП С., оправомощена на основание 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-5 от 03.01.2017 г. на директора на ТД на НАП С..ЗВР има задължителното съдържание по чл. 113, ал. 1, т. 1 ДОПК – ревизираното лице е надлежно идентифицирано с данните по чл. 81, ал. 1, т. 2–5 ДОПК; определени са поименно и подлъжностно ревизиращите органи по приходите; конкретизирани са ревизираните задължения и ревизирания период.В рамките на ревизията от проверявания субект са изискани на основание чл. 37, ал. 2 и 3 ДОПК доказателства по нейния предмет. Инициирани са насрещни проверки по чл. 45, ал. 1 ДОПК, като ПИНП с приложенията са приобщени по преписката. Служебно са направени справки по информационните масиви на НАП.Тази доказателствена съвкупност е формирана със законосъобразно извършени от ревизиращите органи процесуални действия.

По материалната законосъобразност на обжалвания РА:

Спорът между страните е правен и се свежда до наличието на предпоставките за

прилагане на чл.177 от ЗДДС. Цитираната разпоредба е специална спрямо общите разпоредби на ЗДДС, установяващи задължение на доставчика за заплащане на съответния ДДС. В нея е регламентирана солидарната отговорност на получателя по доставката за дължимия данък, при наличие на изчерпателно изброени условия. Систематичното място на чл.177 от ЗДДС в гл. XXV от с.з., определя отговорността за злоупотреби като средство за предотвратяване на данъчните измами. Цели се предотвратяване на загубата на данъчни приходи от неизпълнението на задължението на доставчика да внесе начисления данък върху добавената стойност, чрез натоварване и на други лица със задължението да внесат данъка. Принципът, установен с чл.177, ал.6 от ЗДДС е, че отговорността се носи от прекия получател по доставката с невнесения данък, но ако той не бъде събран от него, се носи солидарна отговорност от всеки следващ получател по реда на доставките. Фактическият състав, пораждащ отговорността, включва обективни елементи - неизпълнение от доставчика на задължението да внесе начисления данък и упражнено право на приспадане от получателя, и субективен елемент - знание у получателя за това, че данъкът няма да бъде внесен /чл.177, ал.2 от ЗДДС/. Доказване на знанието следва да се осъществи по реда на чл. 117-120 от ДОПК, т.е чл. 177, ал.3 от ЗДДС урежда хипотеза на презюмирано познание. При действието на чл.170, ал.1 от АПК във вр. с §2 от ДР на ДОПК, процесуалната тежест да установи предпоставките на отговорността за злоупотреби, и в частност презумптивните предпоставки, е за приходната администрация. По отношение на отговорността на лицата в случаите на злоупотреби, съгласно чл.177 от ЗДДС се предвижда ангажирането на солидарната отговорност на получателя на доставката за данъчна измама в две изчерпателно изброени хипотези: 1/ Получателят на доставката е знаел, че данъкът няма да бъде платен; 2/ Получателят на доставката бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде платен. Органите по приходите л.72 от РА са посочили двете хипотези на цитираната норма от ЗДДС. [фирма] е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът по фактури с №№[ЕГН]/04.09.2015г.;[ЕГН]/08.09.2015г.;[ЕГН]/15.09.2015г.;[ЕГН]/23.09.2015г.;[ЕГН]/30.09.2015г.; [ЕГН]/22.10.2015г.;[ЕГН]/25.11.2015г.;[ЕГН]/30.11.2015 г.; и [ЕГН]/02.12.2015 г. в общ размер на 75334,81 лева няма да бъде внесен в приход на РБ.“ Всъщност за знание при юридически лица може да се говори само условно, тъй като познавателната дейност е присъща на физическите лица. За юридическите лица тази познавателна дейност следва да се установи за лицата, които в случая представляват ТД. За да е налице посочената хипотеза от ОП получателят на доставката следва да е знаел, че данъкът няма да бъде платен, когато: Знанието у получателя по смисъла, вложен в чл. 177, ал. 2 от ЗДДС, следва да се установи от приходните органи по безспорен начин, например, че съществува търговска кореспонденция между страните по доставката, касаеща установяване на обстоятелства, че данъкът няма да бъде внесен в бюджета. За да се ангажира солидарна отговорност по чл. 177 ЗДДС на получателя по доставката, следва по категоричен начин да се установи, че той е знаел за действията/бездействията на предходните доставчици. На основание на принципите на правна сигурност и пропорционалност, които има предвид СЕС в т. 29, т. 30 и преди всичко т. 32 от решение по дело С-384/04, цитирано по-горе, презумпциите, че данъкът по пряка, предходна или бъдеща доставка би останал неплатен, не трябва да бъдат формулирани по начин, който да направи практически невъзможно или прекалено трудно за данъчно задълженото лице да ги обори с доказателства за противното. Релевантният момент, към който следва да е налице знание, е най-късно издаването на фактурата. Следователно, според практиката на СЕС органите по приходите

трябва да докажат по несъмнен, безспорен и категоричен начин наличието на знание управителя на дружеството-получател по доставката, че данъкът по нея няма да бъде внесен от доставчика и не могат да се позовават само на косвени улики за знание, от които може да се направено единствено предположение относно вероятното знание. Липсват такива изводи в изготвения ревизионен акт от органите по приходите.

Предпоставките, при които органите по приходите могат да приемат, че ревизираното лице е било длъжно да знае за извършена данъчна измама, са изброени изчерпателно: 1/ дължимият данък не е ефективно внесен като резултат за данъчен период от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, независимо дали в същия, изменен или преработен вид; 2/ облагаемата доставка е привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната. Липсата на която и да е от двете предпоставки изключва приложимостта на презумпцията и в този случай, органите по приходите не могат да се позоват на предполагаемо задължение за знание за данъчна измама или злоупотреба от страна на ревизираното лице, а следва на общо основание да докажат реално знание за такава измама. На първо място, законът изисква данъкът да не е ефективно внесен от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, независимо дали в същия, изменен или преработен вид. Касае за невнесен данък от предходен доставчик, а не от прекия доставчик по конкретната доставка. Предметът на доставката по предходната и по пряката доставка трябва да е идентичен или стоката или услугата, предмет на доставката, да са изменени или преработени, но да са запазили си връзка с предходната стока или услуга. Втората предпоставка включва случаите, когато облагаемата доставка е привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната. На практика тази хипотеза покрива изцяло елементите на данъчната измама „нереална доставка“, описана по-горе, и която всъщност представлява сделка, чрез която страните прикриват действително постигнатото между тях съгласие (привидна сделка), заобикаля закона (чрез сделки, които сами по себе си не противоречат на закона, но чиято крайна цел е получаването на данъчно предимство) или е икономически необоснована. В случая не е налице първата посочена по горе предпоставка, установените задължения на [фирма], не са свързани с доставките, за които дружество е издало фактури на [фирма] и за които на последното е ангажирана отговорността по чл. 177 от ЗДДС. В заключението си вещото лице по СЧЕ, подробно е изследвала задълженията по ЗДДС на предходния доставчик и задълженията пряко свързани с фактурите издадени на жалбоподателят/л.197 и сл./Отговорността по чл. 177 ЗДДС следва да е свързана с конкретната доставка - пряка или предходни, т.е. за едни и същи стоки или услуги, а не въобще за всички доставки за определен период и това изрично е разпоредено от чл. 177, ал. 6 от ЗДДС. При неустановяване на връзка между получателя по доставката и действията на доставчика, относно други доставки за същия период не е налице визираната хипотеза на ЗДДС, т.е. в конкретния случай неправилно ревизиращите са приели, че следва да се ангажира отговорността по чл. 177 от ЗДДС на [фирма].

Съдът счита също, че заключението на експерта по втората експертиза кредитирана от ОП за необосновано поради следното: Съгласно §. 1, т. 8 от допълнителните разпоредби на ДОПК, където е дадена легалната дефиниция на понятието „пазарна цена“, същата представлява сумата без данъка върху добавената стойност и акцизите, която би била платена при същите условия за

идентична или сходна стока или услуга по сделка между лица, които не са свързани. Според легалното определение на понятието „методи за определяне на пазарните цени“, дадено в §. 1, т. 10 от ДР на ДОПК, "Методи за определяне на пазарните цени" са: а) методът на сравнимите неконтролирани цени между независими търговци; б) методът на пазарните цени, където обичайната пазарна цена е цената, използвана в процеса на продажба на стоки и услуги в непроменена форма на независим партньор, намалена с разходите на търговеца и с обичайната печалба; в) методът на увеличената стойност, при който обичайната пазарна цена се определя, като себестойността на продукцията се увеличи с обичайната печалба; г) методът на транзакционната нетна печалба; д) методът на разпределената печалба. В заключението си по експертизата вещото лице е приложил методът на сравнимите неконтролирани цени и методът на пазарните цени. Вещото лице в заключението си не е посочил коя или кои са съпоставимите сделки между независимите търговци, които са послужили за база за сравнение, за идентични стоки, при съпоставими условия. Съгласно практика на ВАС недопустимо е при прилагането на метода на сравнимите неконтролирани цени съпоставимите пазарните цени да се определят на база на оферти в Интернет или оферти в специализирания печат или статистически данни. За пазарна цена следва да се приеме тази, на която действително са реализирани продажби между независими търговци. Затова следва да има ясна индикация въз основа на каква информация са определени пазарните цени поради което изготвеното заключение е необосновано. Като са се позовали на него, органите по приходите неправилно са приели за установено, че процесните сделки са реализирани на цени значително отличаващи се от процесните. Предвид така изложеното жалбата срещу ревизионния акт е основателна и следва да се уважи. Оспореният ревизионен акт, като издаден при отсъствие на материално-правните предпоставки за това и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК следва да бъде отменен, като незаконосъобразен. Разноски в общ размер на 2800,00 лв., 50,00 лв. заплатена държавна такса, 350,00 лв., за възнаграждение на вещо лице и 2400,00 лв. възнаграждение за един адвокат.

С оглед изхода на делото, жалбоподателят има право да му бъдат присъдени

Ето защо, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ревизионен акт /РА/ №Р-22222518003257-091-001 от 05.12.2018г., издаден от Л. К. К. – орган, възложил ревизията и Н. В. К. – ръководител на ревизията потвърден с решение №317/01.03.2019г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. с който на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] са установени задължения по чл.177 от ЗДДС, за невнесения от [фирма], данък в общ размер на 37 396,89 лв. по фактури №[ЕГН] от 04.09.2015г., №[ЕГН] от 08.09.2015 г., №[ЕГН] от 15.09.2015г., №[ЕГН] от 23.09.2015г., №[ЕГН] от 30.09.2015г., №[ЕГН] от 30.11.2015г. и №[ЕГН] от 02.12.2015г., ведно с начислените лихви в размер на 11 227,28 лв.

ОСЪЖДА Дирекция ОДОП [населено място] при ЦУ на НАП, да заплати на

[фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от С. Д. М. направените разноси в размер на 2800,00лв./две хиляди и осемстотин лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14 дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: